

Η ουσία των αποτελεσμάτων της συνάντησης Τσίπρα-Μέρκελ στο Βερολίνο, συμπυκνώνεται σε αυτά που δήλωσε ο πρωθυπουργός στη συνέντευξη τύπου που ακολούθησε:

«άρα το συμπέρασμα που πρέπει να βγει είναι ότι **δεν πρέπει να γκρεμίσουμε ό,τι θετικό έγινε, αλλά να αλλάξουμε μείγμα πολιτικής** για να αντιμετωπίσουμε αυτές τις παθογένειες και **κοινός στόχος πρέπει να είναι η υλοποίηση μεγάλων κι αναγκαίων διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων** στην Ελλάδα (...) Κοινός στόχος είναι ότι αλλάζοντας τις προτεραιότητες της πολιτικής και έχοντας **συναίνεση κοινωνική** στις αναγκαίες μεταρρυθμίσεις μπορούμε να προχωρήσουμε και **να ολοκληρώσουμε τη διαδικασία δημοσιονομικής προσαρμογής** που θα δώσει τη δυνατότητα στην Ελλάδα να ξεπεράσει την κρίση»

Όπως περιέργως όλη η ουσία αναδεικνύεται αν αποδελτιώσουμε ξεκινώντας από το τέλος προς την αρχή.

Πρώτο: ποιος είναι ο **στόχος;**

Παραθέτουμε:

“να ολοκληρώσουμε τη διαδικασία δημοσιονομικής προσαρμογής”

Αν μη τι άλλο εδώ αξίζει **έπαινος πολιτικής ακρίβειας** και ταυτόχρονα ειλικρίνειας στον Αλέξη Τσίπρα. Η ακριβής ορολογία του **ΔΝΤ** για όλα αυτά που ονομάσαμε “μνημόνια” στην Ελλάδα είναι **Προγράμματα Δημοσιονομικής Προσαρμογής**. Είχαν δε πάντα τρεις βασικούς πυλώνες: Λιτότητα μέσα από διάφορους δρόμους, αμόκ ιδιωτικοποιήσεων και εκβαρβαρισμός εργασιακών σχέσεων. Και οι τρεις αυτοί πυλώνες είναι ως τώρα ανέγγιχτοι στην Ελλάδα από τη νέα κυβέρνηση. Τώρα τίθεται και ο στόχος για **ολοκλήρωση** της λεγόμενης δημοσιονομικής προσαρμογής, δηλαδή για σταθεροποίηση και επέκταση της εργατικής γενοκτονίας. Σύντομα αυτό θα το δούμε αποτυπωμένο στο Πρόγραμμα Μεταρρυθμίσεων της κυβέρνησης.

Όμως, αυτό εύκολα λέγεται, δυσκολότατα γίνεται. Αν ήταν παιχνιδάκι θα το έκανε και η προηγούμενη κυβέρνηση. Το αντικειμενικό γεγονός ότι ο κόσμος δεν έχει να δώσει, οι δε τρωϊκανοί δεν μπορούν παρά να απατούν τα πάντα, δεν αλλάζει με μαγικά και επομένως η νέα κυβέρνηση παρά τα όσα λέγονται για τα ποσοστά δημοφιλίας της, είναι εξαιρετικά **ασταθής**.

Δεύτερο: με ποια διαφορά στην **πολιτική διαχείριση;**

Παραθέτουμε:

“έχοντας συναίνεση κοινωνική στις αναγκαίες μεταρρυθμίσεις”

Η κυβέρνηση Σαμαρά αν δεν είχε ανατραπεί θα ερχόταν νομοτελειακά αντιμέτωπη ακριβώς με τα ίδια πράγματα που έχει μπροστά της η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και υπολειμμάτων ΠΑΣΟΚ. Η ουσιώδης

διαφορά είναι ότι ΔΕΝ θα μπορούσε με κανένα τρόπο να εξασφαλίσει στοιχειώδη συναίνεση ή ανοχή από εργατικά και λαϊκά στρώματα. Για αυτό και οι αφέντες της δεν της έδωσαν κανένα περιθώριο και την καταδίκασαν να πέσει στο γκρεμό. Η νέα κυβέρνηση προσφέρει στο τραπέζι αυτή τη συναίνεση...

Όμως, τούτο έχει και άλλη όψη: Αυτή η ευπιστία και η ανοχή του κόσμου προς το ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι χωρίς όρους, ούτε αιώνια. Είναι και **δυναμίτης** στα θεμέλιά της, καθώς οι εργαζόμενοι απαιτούν και προσμένουν να δουν χειροπιαστές βελτιώσεις στη ζωή τους. Ας μην ξεχνάμε το πόσο γρήγορα πήγε κατά διαβόλου ο ΓΑΠ του “λεφτά υπάρχουν”, όταν φάνηκε ότι εννοούσε τις τσέπες των εργαζομένων.

Τρίτο: ποιοι παλεύουν **από κοινού** αυτό το στόχο;

Παραθέτουμε:

“κοινός στόχος πρέπει να είναι η υλοποίηση μεγάλων κι αναγκαίων διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων”

Δεν πρόκειται για διπλωματική αβρότητα, αλλά για τη σκληρή πραγματικότητα της απόλυτης υποταγής. Ο Αλέξης Τσίπρας προεκλογικά έλεγε προς το Σαμαρά: “Μόνο τη Μέρκελ έχετε μαζί σας. Σας την χαρίζουμε!”. Τώρα **ο στόχος γίνεται κοινός** και οι αντεργατικές τομές ονομάζονται ψευδεπίγραφα μεταρρυθμίσεις.

Όμως, αυτές οι λεγόμενες μεταρρυθμίσεις συγκρούονται ευθέως με την απαίτηση για δουλειά για όλους και με όλα τα δικαιώματα, το δε μίσος προς τους δυνάστες της ΕΕ και το Γερμανό ηγεμόνα της, δεν παραμερίζεται εύκολα.

Τέταρτο: πως συνδέεται αυτός ο στόχος με τα **παλιά μνημόνια**;

Παραθέτουμε:

“δεν πρέπει να γκρεμίσουμε ό,τι θετικό έγινε”

Συνεπώς, ότι γίνεται είναι **συνέχεια** και όχι τομή σε σχέση με το παρελθόν. Είναι αυτό που σε συμβολικό επίπεδο είδαμε με την συναινετική εκλογή του Παυλόπουλου στην Προεδρία της Δημοκρατίας, δυστυχώς χωρίς να ανοίξει ρουθούνι στο ΣΥΡΙΖΑ.

Όμως, ο ΣΥΡΙΖΑ δεν ψηφίστηκε για να κάνει ότι έκανε και η ΝΔ, ούτε και είναι-σε ότι αφορά την κοινωνικο-ταξική του σύνθεση και πολιτική προέλευση- ότι και η ΝΔ. Αυτό σημαίνει ότι αυτή η βίαιη λεγόμενη “ωρίμανση” – στην πραγματικότητα η εφαρμογή μιας ανοιχτά αστικής και ευρώδουλης πολιτικής- δεν πρόκειται να συντελεστεί αναίμακτα. Όπως επεσήμανε χαρακτηριστικά το κύριο άρθρο της ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ την περασμένη Τρίτη, **“ο πρωθυπουργός πρέπει τώρα να μιλήσει με την ίδια γλώσσα να μιλήσει στο εσωτερικό του κόμματός του”**.

Οι αντιδράσεις είναι βέβαιες, αλλά τα ενδεχόμενα είναι πολλά και όχι απαραίτητα ρόδινα.

Η εν ψυχρώ αποπομπή της Αριστερής Πλατφόρμας και η αντικατάστασή της με το Ποτάμι ή και άλλους, είναι στο τραπέζι, αλλά έχει και πολλά αγκάθια. Προς το παρόν η συμμετοχή της στην κυβέρνηση λειτουργεί κυρίως ενοποιητικά και ισχυροποιεί την κυβέρνηση Τσίπρα.

Η επικράτηση της γνωστής από την ΠΑΣΟΚική περίοδο λογικής **“άλλο η κυβέρνηση, άλλο το κόμμα και το κίνημα”**, πλανιέται πάνω από τα κεφάλια των αριστερών τάσεων στο ΣΥΡΙΖΑ, με σταθερό επιμύθιο την “συγκρότηση αριστερού πόλου ΜΕΣΑ στο ΣΥΡΙΖΑ”.

Πρόκειται αντικειμενικά, για **τακτική ενσωμάτωσης και ακρωτηριασμού των αριστερών**

πολιτικών διαφοροποιήσεων εντός του κυβερνητικού κόμματος, την ώρα που το ζητούμενο είναι ένα **Μέτωπο Αντεπίθεσης, Αντιπολίτευσης και Ανατροπής** της μαύρης πολιτικής και της συνέχειας των μνημονίων.

Αυτή η τακτική ενσωμάτωσης συνδυάζεται και με άλλες πολιτικές κινήσεις.

Ας μη το ξεχνάμε: Η **Πρόεδρος της Βουλής** για δύο πράγματα προκαλεί ιδιαίτερως την προσοχή.

Το **πρώτο** είναι αυτή η περίεργη σπουδή για τα κοινοβουλευτικά δικαιώματα της φασιστικής Χρυσής Αυγής την παραμονή της δίκης της.

Το **δεύτερο** σχετίζεται με την **πρωτοβουλία συγκρότησης Επιτροπής Λογιστικού Ελέγχου της Βουλής για το Χρέος**. Ακριβώς τη στιγμή που η κυβέρνηση με τη συμφωνία της 20^{ης} Φλεβάρη στο Eurogroup δήλωνε ότι “Δεσμευόμαστε ότι θα εκπληρώσουμε τις δανειακές μας υποχρεώσεις προς όλους πλήρως και εγκαίρως”!

Έτσι είδαμε τις δόσεις του ΔΝΤ να πληρώνονται η μία μετά την άλλη, ακόμη και με χέρι σε αποθεματικά ταμείων. Ίσως επειδή δεν έχουν προλάβει να κοιτάξουν αν οι οφειλές αυτές κατατάσσονται στο απεχθές ή στο νόμιμο χρέος...

Κοντολογίς μετά το “άλλο η κυβέρνηση και άλλο το κίνημα”, μας προέκυψε και το “άλλο η κυβέρνηση, άλλο η Βουλή που τη στηρίζει”. Κοινώς, ψάχνουν για αφελείς συνενόχους.